പത്ത്

ജീവൻ നൽകി ജീവൻ നേടിയ പുണ്യാത്മാവ്

പ്രൊഫ. എം. തോമസ് മാത്യു

കാലം എല്ലായ്പോഴും ഒരു അരിപ്പയെപ്പോലെയാണ് വർത്തിക്കുന്നത്. ഒരു മാതിരിപ്പെട്ട കാര്യങ്ങളൊന്നും അത് തടഞ്ഞുവെച്ച് കാത്തു സൂക്ഷിക്കുകയില്ല. ചരിത്രത്തിൽ എത്ര ദിഗ്‌വിജയങ്ങൾ നടന്നിരിക്കുന്നു. അവയിൽ ഓർക്കപ്പെടാൻ വേണ്ടി നിലനിൽക്കുന്നവ വല്ലതുമുണ്ടോ? സംഭവിച്ച കാലത്ത് ദിഗന്തങ്ങളെ വിറപ്പിച്ചും ജനസഹസ്രങ്ങളെ ഭീതിയിലാഴ്ത്തിയും അരങ്ങേറിയതാണ് അവയെല്ലാം. എന്നാൽ, അവയും അവയ്ക്കെല്ലാം നേതൃത്വം കൊടുത്ത് വീരനായകപ്പട്ടം കെട്ടിയ മഹാപുരുഷന്മാരും ഇപ്പോൾ എവിടെയുണ്ട്? ഇതൊക്കെ അർത്ഥമില്ലാത്തതാണെന്ന തിരിച്ചറിവിലേക്ക് ഉണരാൻ കൃപ ലഭിച്ച ചിലർ മാത്രം വിസ്മരിക്കപ്പെടാതെ ഓർമ്മയിൽ ഒരു നേരിയ തിളക്കമായി നിൽക്കുന്നു. ബാക്കിയെല്ലാവരും വിസ്മൃതിയുടെ അഗാധകൂപത്തിൽ പോയി മറഞ്ഞു. അധികാരത്തിന്റെയും അത് പകർന്നുകൊടുക്കുന്ന ലഹരിപിടിപ്പിക്കുന്ന ഗർവ്വിന്റെയും വിധി അതാണ്. *കഴിഞ്ഞ ഒരയ്യായിരം കൊല്ലത്തെ മാനവചരിത്രത്തിൽ പേരോർക്കാൻ കഴിയുന്ന വിശ്വമഹാകവികൾ എത്രയുണ്ട്? രണ്ടോ മൂന്നോ കവികൾ, രണ്ടോ മൂന്നോ കാവ്യങ്ങൾ* എന്ന് അർത്ഥം വരുന്ന ഒരു ചൊല്ല് സംസ്കൃതത്തിലുണ്ട്. കാനേഷുമാരിക്കണക്കിലെ മുക്കാൽ പങ്കും വിശ്രമമറിയാതെ എഴുതിക്കേറിയിട്ട് കാലം കാത്തുവെയ്ക്കാൻ കനിവു കാട്ടിയവരുടെ കഥയാണിത്.

എന്നാൽ, ചിലരുടെ കാര്യം വരുമ്പോൾ കാലത്തിന്റെ ക്ഷുഭിത തരംഗങ്ങൾ വിനയം കാണിക്കുന്നു. അവരുടെ നാമത്തിന്റെ തിളക്കം കാലം ചെല്ലുന്തോറും ഏറിയേറി വരുന്നതായിട്ടാണ് അനുഭവം. പുരുഷാന്തരങ്ങളുടെ ഹൃദയം ആ നാമങ്ങളുടെ സ്മരണയിൽ കൂമ്പുന്നു; ആത്മാവ് അവനമ്രമാകുന്നു. അവർ ആരായിരുന്നു..? എന്തായിരുന്നു അവരുടെ ജീവിതത്തിന്റെയും കർമ്മങ്ങളുടെയും സവിശേഷത? പില്ക്കാല തലമുറകൾ വിശുദ്ധർ എന്നു

വിശേഷിപ്പിച്ചു വണങ്ങിയവർ അനശ്വരമായ ആദരവിനു പാത്രീഭവിച്ചു കൊണ്ട് പ്രകാശഗോപുരങ്ങളായി മനുഷ്യരാശിക്കു ലക്ഷ്യനിർദ്ദേശം ചെയ്തു കൊണ്ട് കാലവീഥിയിൽ നിലനിൽക്കാൻ എന്താണ് കാരണം?

എത്രയോ ചെറിയ ജോലിക്കാണ് സ്തേഫാനോസ് നിയോഗിക്കപ്പെട്ടത്! വിശ്വാസസമൂഹത്തിന് ഭക്ഷണം വിളമ്പുമ്പോൾ നീതിരഹിതമായി ഒന്നും സംഭവിക്കാതെ, പരാതി കേൾപ്പിക്കാതെ, ഭംഗിയായി കാര്യങ്ങൾ നോക്കി നടത്തുക എന്ന ചെറിയ പണി! പക്ഷേ, സഭയുടെ ചരിത്രത്തിൽ ഈ എളിയ ജീവിതത്തിനു ലഭിച്ച ധന്യമായ സ്ഥാനം എന്താണെന്ന് ഇവിടെ വിവരിക്കേണ്ടതില്ല. സ്തേഫാനോസ് ദിവ്യരഹസ്യങ്ങളുടെ വ്യാഖ്യാതാവായിരുന്നില്ല; ആദിമസഭയിലെ അദ്ധ്യക്ഷസ്ഥാനത്ത് അവരോധിക്കപ്പെട്ടില്ല. നല്ല ഒരു വിളമ്പുകാരൻ മാത്രമായിരുന്നു! പക്ഷേ, സ്വർഗ്ഗത്തിന്റെ വാതിലുകൾ ഒരു മനുഷ്യാത്മാവിനെ സ്വീകരിക്കാൻ തുറക്കപ്പെടുന്നതിന് വിശ്വാസസമൂഹം ആദ്യമായി സാക്ഷ്യം നിന്നത് സ്തേഫാനോസിന്റെ കാര്യത്തിലാണ്. ഒന്നു മാത്രമായിരുന്നു ആ ജീവിതത്തിന്റെ ബലം... അചഞ്ചലമായ വിശ്വാസം; തന്റെ നിയോഗത്തോടുള്ള ഇളക്കമില്ലാത്ത വിശ്വസ്തത. അതിനേക്കാൾ വലിയ പുണ്യമെന്ത്?!

ജീവിതചര്യകളിൽ ഉടനീളം അവനവനെ മറന്ന് തന്റെ നിയോഗത്തിൽ പൂർണ്ണമായി, ശരീരംകൊണ്ടും, വാക്കുകൊണ്ടും മനസ്സുകൊണ്ടും പൂർണ്ണമായി അർപ്പിച്ച് ആത്മബലിയുടെ ജീവൽസാക്ഷ്യമായി ജീവിക്കാൻ കഴിയുന്നവരാണ് ദിവ്യപുരുഷന്മാരായി പില്ക്കാലത്ത് വിളിക്കൊള്ളുകയും അനുകരണീയമായ മാതൃകയായി പ്രകീർത്തിക്കപ്പെടുകയും ചെയ്യുന്നത്. നിലത്തു വീണ വിത്തുപോലെ അവർ തങ്ങളെത്തന്നെ ഏല്പിച്ചുകൊടുക്കുന്നു; നിത്യമായ ചേതപ്പെടലിന്റെ കഥയായിത്തീരുന്നു അവരുടെ ജീവിതം. എന്നാൽ അതൊരു കദനകഥയല്ല. പ്രത്യുത, സ്വയം കൊടുത്തു തീർക്കലിലൂടെ, പൂർണ്ണ ജീവിതം, സാർത്ഥകമായ ജീവിതം... ആ ജീവിതത്തിന്റെ കഥയാണത്. നേട്ടങ്ങളുടെ പിന്നാലെ പാഞ്ഞു നടന്നവൻ തന്നെത്തന്നെ നഷ്ടപ്പെടുത്തുന്നു, തന്നെ മുറിച്ചു വിളമ്പാൻ സന്നദ്ധനാകുന്നവൻ ലോകാന്തരങ്ങളുടെ നായകനാകുന്നു. അഞ്ച് അപ്പം കൊണ്ട് അയ്യായിരം പേർക്ക് പോഷണം നൽകിയവൻ സ്വന്തം ശരീരം എന്ന അപ്പംകൊണ്ട് എത്ര പേരെ പോഷിപ്പിച്ചു; പോഷിപ്പിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു എന്ന് ആർക്കുള്ളൂ കണക്കുകൂട്ടാൻ കഴിയുന്നു?!

ഈ വഴിയിൽ നടന്ന് ജീവൻ നൽകി ജീവൻ നേടിയ പുണ്യപുരുഷന്മാരുടെ ചരിതത്തെ ചണ്ഡവാതത്തിന് പറത്തിക്കളയാൻ കഴിയുകയില്ല. തരംഗലീലയിൽ തടശ്ശിലപോലെ അവർ നിലനിൽക്കും. അങ്ങനെ നിലനിൽക്കുന്ന ഒരു പേരാണ് *ചാവറ കുരിയാക്കോസ് ഏലിയാസച്ചൻ.*

കത്തോലിക്കാസഭയിലെ ഒരു പുരോഹിതനായിരുന്നു, കേരളീയമായ ഒരു സന്യാസസഭ സ്ഥാപിച്ചു, സഭയുടെ വളർച്ചയ്ക്കുവേണ്ടി ഒട്ടേറെ

സേവനങ്ങൾ അനുഷ്ഠിച്ചു... എന്നിങ്ങനെ ന്യൂനീകരിക്കാവുന്ന ഒരു ജീവിതചരിതമല്ല പുണ്യാത്മാവായ ചാവറ അച്ചനുള്ളത്. ഏറെക്കാലം അങ്ങനെ വിചാരിച്ചിരുന്നവരുണ്ട്. സാധാരണയിൽ കവിഞ്ഞ സാമർത്ഥ്യവും ബുദ്ധിശക്തിയും കർമ്മകുശലതയുമുള്ള ഒരു സന്യാസവര്യൻ എന്ന് സൗജന്യബുദ്ധിയോടെ സമ്മതിച്ചു കൊടുക്കാനും ആളുകൾ തയ്യാറായിരുന്നു. എന്നാൽ, ഇന്നത്തെ സ്ഥിതി അതല്ല. ചാവറയച്ചന്റെ ജീവിതവും പ്രവർത്തനങ്ങളും ഒരു സമുദായത്തിന്റെയോ സന്യാസസമൂഹത്തിന്റെയോ അതിർത്തിക്കുള്ളിൽ ഒതുങ്ങി നിൽക്കാതെ കേരള നവോത്ഥാന ചരിത്രത്തിലെ ദീപ്തമായ ഒരദ്ധ്യായം ആരചിച്ചുകൊണ്ട് അനന്യദൃഷ്ടമായ ഒരു മാതൃകയായിത്തീർന്നിരിക്കുന്നു; അക്കാര്യം പൊതുവെ അംഗീകരിക്കപ്പെടുകയും ചെയ്തിരിക്കുന്നു.

ചാവറയച്ചന്റെ ജീവിതം രണ്ടു തരത്തിൽ പ്രസക്തമാണ്. അതിൽ ആദ്യത്തേത് തീർച്ചയായും ആദ്ധ്യാത്മിക തലമാണ്. വിശ്വാസജീവിതത്തിന്റെ അത്യന്തം ചൈതന്യവത്തായ മാതൃകയാണ് അച്ചന്റെ ജീവിതത്തിലൂടെ നമുക്കു ലഭിക്കുന്നത്. തനിക്കു നൽകപ്പെട്ട ദർശനത്തോട് അതീവ വിശ്വസ്തനായി ജീവിക്കുകയും ഏതു ക്ലേശം അനുഭവിച്ചും ആ വിശ്വസ്തത പാലിക്കും എന്നു ദൃഢനിശ്ചയം ചെയ്യുകയും അതേല്പിക്കുന്ന പരീക്ഷകളെ ദൃഢചിത്തനായി അഭിമുഖീകരിക്കുകയും ചെയ്ത വ്യക്തിയായിരുന്നു അദ്ദേഹം. ശരാശരിക്കുമേൽ ഉയർന്ന ഒന്നിനെയും ഉൾക്കൊള്ളുകയില്ല എന്നതാണ് സമൂഹത്തിന്റെ സാമാന്യരീതി. അതാണ് സ്വാഭാവികവും. നടന്നു പഴകിയ പാതയിലൂടെ നിർവിചാരമായി ചരിച്ചുകൊണ്ടേയിരിക്കുക എളുപ്പമാണ്. ആ നടപ്പ് സുരക്ഷിതമാണ്; വെല്ലുവിളികൾ ഇല്ലാത്തതാണ്. എന്നാൽ, പുതുവഴികൾ തേടുകയും അതിന്റെ സാഹസികതയിൽ രമിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന മനസ്സായിരിക്കും പ്രതിഭയുടെ അനുഗ്രഹം നേടിയവർക്ക് ഉണ്ടായിരിക്കുക. ദർശനത്തോടു കൂറും വിശ്വസ്തതയും പ്രതിബദ്ധതയും കാണിക്കുന്നവർക്ക് ലഭിക്കുന്ന ദിവ്യമായ പ്രോത്സാഹനമാണ് സാഹസികതയിലെ ആനന്ദം. ചാവറയച്ചന്റെ ആദ്ധ്യാത്മികത ആചരിച്ചുറച്ച അനുഷ്ഠാനങ്ങളിൽ ഒതുങ്ങി നിൽക്കുന്നതായിരുന്നില്ല. അതിന് നവ്യവിതാനങ്ങൾ തേടേണ്ടിയിരുന്നു; ആ അന്വേഷണം അനിവാര്യമാക്കുന്ന പ്രതിഭയുടെ ബീജം ജീവൽഘടനയിൽ എവിടെയോ നിക്ഷേപിച്ചിട്ടാണ് ദൈവം ഈ ആത്മാവിന് മാനുഷരൂപം അണച്ചത്. എതിർപ്പുകളൊക്കെ ആ ദർശനത്തിന്റെ സൂക്ഷ്മരൂപം തെളിയിച്ചെടുക്കാനുള്ള പശ്ചാത്തലം മാത്രമാണ്.

യഥാർത്ഥത്തിൽ ഈ ആദ്ധ്യാത്മികാവബോധത്തിന്റെ ആവിഷ്കാരമാണ് ചാവറയച്ചന്റെ ജീവിതത്തിന്റെ പ്രസക്തിയുടെ രണ്ടാംമുഖമായി തെളിയുന്നത്. പള്ളി മാത്രം പോരാ പള്ളിക്കൂടവും വേണം, പള്ളിക്കൂടത്തിൽ ഉച്ചനീചത്വം പരിഗണിക്കാതെ എല്ലാവർക്കും വിദ്യ ലഭിക്കണം, ഇങ്ങനെ വിദ്യ

നേടാൻ ആരുടെയെങ്കിലും ഭൗതിക സാഹചര്യം തടസ്സമാണെങ്കിൽ അതില്ലാതാക്കണം... എന്നിങ്ങനെ നീളുന്ന ആ കാഴ്ചയും അതിന്റെ പിന്നാലെ വരുന്ന കർമ്മ പരിപാടികളും ചാവറയച്ചന്റെ ആദ്ധ്യാത്മികാവബോധത്തിൽനിന്ന് ഭിന്നമായി നിൽക്കുന്നില്ല എന്നാണ് ഞാൻ സൂചിപ്പിക്കുന്നത്. പള്ളിക്കൂടം തുടങ്ങിയതും അവിടെ പഠിക്കാൻ വരുന്ന സാധുകുട്ടികൾക്ക് കഞ്ഞി കൊടുക്കാൻ വേണ്ടി കൃഷി ആരംഭിച്ചതും മറ്റു ഭൗതിക കാര്യങ്ങളായി എഴുതി വകമാറ്റുക സാദ്ധ്യമല്ല തന്നെ. വിശ്വാസം മനുഷ്യനെക്കുറിച്ചുള്ള സങ്കല്പത്തിലേക്കാണ് നയിക്കുന്നത്; ആ സങ്കല്പത്തിനൊത്ത് മനുഷ്യനെ പരിവർത്തിപ്പിക്കുക ആദ്ധ്യാത്മിക പ്രവർത്തനം തന്നെയാണെന്ന് അർത്ഥം. ആത്മീയം, ഭൗതികം എന്നിങ്ങനെ വക തിരിക്കുന്നതുതന്നെ ശരിയല്ല. അക്കാര്യം നന്നായി അറിയുകയും ആ അറിവിനൊത്ത് ബഹുശാഖമായ കർമ്മപരിപാടികൾ ആവിഷ്കരിച്ചു നടപ്പിലാക്കുകയും ചെയ്ത ആദ്ധ്യാത്മികാചാര്യനായിരുന്നു ചാവറ കുരിയാക്കോസ് ഏലിയാസച്ചൻ.

ചാവറയച്ചന്റെ സാഹിത്യപരിശ്രമങ്ങളും ഈ വസ്തുതയോട് നന്നായി അന്വയിക്കപ്പെടുന്നുണ്ട്. മലയാളത്തിൽ ആദ്യമായൊരു നാടകം എഴുതി അരങ്ങേറ്റാൻ, ആദ്യത്തെ ഖണ്ഡകാവ്യം ചമയ്ക്കാൻ, വഴിക്കു വഴിയായി ചരിത്രസംഭവങ്ങൾ രേഖപ്പെടുത്തി വെയ്ക്കാൻ, അങ്ങനെ ചെയ്യണമെന്ന് മറ്റുള്ളവരെ നിർബന്ധിക്കാൻ, ചാവറയച്ചൻ നിയോഗിക്കപ്പെട്ടു എന്നത് ചരിത്രത്തിലെ യാദൃച്ഛികതയല്ല, അത് സുനിശ്ചിതമായ ദൈവീക പദ്ധതിയുടെ പ്രകാശനമാണ്.

■